

Arrest

nr. 148 468 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 april 2010 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 28 juni 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Er wordt ook beslist om een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uit te reiken.

Tegen deze beslissingen dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 1 maart 2012 werd de beslissing van 28 juni 2011 ingetrokken.

Bij arrest van 22 maart 2012 met nummer 77 781 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het beroep tegen voormelde beslissing verworpen.

Op 1 maart 2012 bericht de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partij, evenals aan de bevoegde gewestelijke overheden, dat instructie zou worden gegeven tot afgifte van een BIVR geldig voor één jaar, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart type B.

Op 15 april 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 7 mei 2014 aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door :

I., A. [...]

nationaliteit: Marokko

geboren te Nador op 30.05.1980

adres: (...)

Redenen:

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Op 01.03.2012 werd aan betrokkene een aangetekend schrijven verzonden waarin werd medegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies geeft tot de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Tot op heden hebben wij geen bijkomende informatie verkregen omtrent het verkrijgen van een arbeidskaart.

Op 10.01.2014 werd betrokkene wederom aangeschreven teneinde een bewijs voor te leggen dat hij een arbeidskaart verkregen heeft. Tot op heden hebben wij hierop geen reactie ontvangen.

Hieruit kunnen we afleiden dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag en bijgevolg wordt deze aanvraag als ongegrond beschouwd.”

Op 15 april 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens op 17 mei 2014 ter kennis wordt gebracht aan de verzoekende partij.

De motieven van deze beslissing gaan als volgt:

“Aan de heer :

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

I., A. (...)

(...)

Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum"*

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de zorgvuldigheidsplicht. In een derde middel stelt verzoekende partij dat het manifest miskennen van de feitelijkeheden duidelijk een afwenning van macht inhoudt. De middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen onderzocht.

3.1.1. De middelen worden als volgt weergegeven:

"Eerste middel: schending van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderen van vreemdelingen:

Aangezien conculant afkomstig is van Marokko en hij een machtiging tot verblijf heeft aangevraagd op 10/12/2009 overeenkomstig de op dat ogenblik gangbare reglementering.

Dat vervolgens conculant niets van deze aanvraag gehoord heeft en dat hij geen enkel schrijven mocht ontvangen van de dienst Vreemdelingenzaken om meer informatie of gegevens te bezorgen.

Dat voor het eerst op datum van 01/03/2012 een aangetekend schrijven werd verstuurd door de dienst Vreemdelingenzaken aan conculant op het adres te 2140 Borgerhout, (...) waarbij conculant medegedeeld zou zijn dat de dienst Vreemdelingenzaken instructies had gekregen om een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister af te leveren op voorwaarden dat er een arbeidskaart B zou voorgelegd worden.

Dat echter de Raadsman van conculant op datum van 12/10/2011 liet weten aan de Gemeentediensten van de Gemeente Borgerhout dat conculant vanaf 11/10/2011 woonachtig zou zijn op het adres te 2140 Borgerhout, (...) waaruit mocht afgeleid worden dat deze gegevens zouden doorgegeven worden aan de dienst Vreemdelingenzaken van de Gemeente hetgeen blijkbaar niet gebeurde.

Aangezien thans verwerende partij stelt dat de kennisgeving van de adreswijziging nooit werd doorgegeven aan de dienst Vreemdelingenzaken en zij verwijst in deze naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 26.814 dd. 30/04/2010 waarbij gesteld werd:

"het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om er over te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld en indien nodig deze procedures te vervolledigen en te actualiseren"

Dat conculant hierop enkel en alleen wenst aan te merken dat zijn aanvraag tot het bekomen van een regularisatie overeenkomstig artikel 9bis ingediend werd bij het Gemeentebestuur van de Stad Antwerpen, afdeling Borgerhout en dat hij ook aan deze diensten had laten weten dat zijn adres vanaf 11/10/2011 gewijzigd was en dat conculant dan ook mocht verwachten dat met deze adreswijziging in het verdere verloop zou rekening gehouden worden en dat eveneens de diensten van de Vreemdelingen te Borgerhout deze adreswijziging zouden doorgeven aan de bevoegde diensten te Brussel alwaar door hen het dossier werd overgemaakt.

Dat het thans volledig verkeerd is om de schuld te geven aan conculant dat hij zijn adreswijziging niet had doorgegeven.

Dat echter van de diensten waarbij het verzoek werd ingediend en dewelke later op de hoogte werden gebracht van de adreswijziging, mag verwacht worden dat deze, deze informatie dan ook zouden doorgeven aan de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

Dat conculant dan ook terecht heeft opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tekort geschoten is in zijn taak om inderdaad geen aanvraag te doen naar de juiste adresgegevens en dit op basis van het feit dat het aangetekend schrijven hetwelk door hen verstuurd werd was terug gekomen met de melding dat conculant niet meer woonachtig zou zijn op dit adres.

Dat het verder nog zeer schrijnend is vast te stellen dat er geen kennis was genomen van de adreswijziging temeer daar zulks in dezelfde Gemeente plaatsvond en het dan ook gemakkelijk kon

navraag gedaan worden naar de Gemeente Borgerhout om te vernemen op welk adres concludant verbleef hetgeen echter niet gebeurde.

Dat het door concludant aangehaalde middel dan ook gegrond is.

Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht:

Aangezien concludant hierbij wenst te verwijzen naar hetgeen hoger reeds aangehaald werd en het verzoek tot het bekomen van een regularisatie overeenkomstig artikel 9bis enkel en alleen geweigerd werd omdat concludant niet zou gereageerd hebben op het aangetekend schrijven hetwelk verstuurd werd door de dienst Vreemdelingenzaken naar zijn vroeger adres op datum van 01/03/2012.

Derde middel: afwending van macht: miskennen van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie:

Aangezien concludant uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt.

Dat er wel degelijk kon nagegaan worden op welk adres concludant woonachtig was en dat niet concludant maar wel de diensten van de Vreemdelingenzaken te Borgerhout aan hun verplichtingen tekort gekomen waren door deze adreswijziging dewelke door de Raadsman van concludant werd medegedeeld, niet door te geven.

Dat dit middel dan ook gegrond was."

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij als volgt:

"Gelet op de gelijklopende kritiek in de drie middelen, veroorlooft verweerder zich deze samen te beantwoorden.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat geen navraag zou zijn gedaan bij verzoekende partij omtrent zijn huidige adresgegevens.

Verweerder laat gelden dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris nooit kennis heeft genomen van de adreswijziging van verzoeker. Aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan dan ook niet worden verweten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd, of hieromtrent geen rekening te hebben gehouden.

Terwijl het niet duidelijk is wat verzoekende partij bedoelt met 'de gemachtigde van de Staatssecretaris kon navraag doen.' Wanneer verzoekende partij niet kan worden bereikt op de gekende adresgegevens, kan verder geen navraag worden gedaan, temeer nu verzoekende partij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indertijd ook zelf heeft ingediend (en dus niet met hulp van een advocaat).

De kennisgeving van de adreswijziging werd nooit aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt. Verzoekende partij bevestigt zelf in het verzoekschrift dat deze wijziging werd ter kennis gebracht aan de gemeente, en niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is blijkbaar verzoekende partij die zelf nalatig is geweest.

Zie in die zin:

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “machtsafwendings”, daar waar verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde van de Staatssecretaris met de bestreden beslissing een ongeoorloofd doel zou hebben nagestreefd.

De middelen zijn onontvankelijk, minstens ongegrond.”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief is aangegeven op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers – met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – toegelicht dat de door verzoekende partij ingediende aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard omdat verzoekende partij een manifest gebrek aan belang vertoont voor haar aanvraag. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoekende partij tot twee keer toe werd aangeschreven teneinde een bewijs voor te leggen dat zij een arbeidskaart heeft verkregen en dat zij hier niet op heeft gereageerd.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.2. Verzoekende partij haalt aan dat zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend bij het gemeentebestuur van de stad Antwerpen, afdeling Burgerhout en dat haar raadsman op 12 oktober 2011 aan de “Gemeentediensten van de Gemeente Burgerhout” heeft medegedeeld dat zij vanaf 11 oktober 2011 woonachtig is op een ander adres in de gemeente Burgerhout. Zij stelt dat zij dan ook mocht verwachten dat met deze adreswijziging rekening zou worden gehouden en dat de gemeentediensten deze adreswijziging zouden doorgeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, aan wie haar dossier werd overgemaakt door de bevoegde diensten van de gemeente.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, onder bepaalde voorwaarden, kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager verblijft, doch dat deze aanvraag nadien ter beoordeling wordt overgemaakt aan de verwerende partij.

Uit het administratief dossier blijkt dat de op 10 december 2009 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging eerder ongegrond werd verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 28 juni 2011. Verzoekende partij heeft kennis genomen van deze beslissing en zij heeft op 16 augustus 2011 tegen deze beslissing een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voormelde beslissing werd door de verwerende partij op 1 maart 2012 ingetrokken, waarna het beroep door de Raad werd verworpen. De gemachtigde was na de intrekking van de beslissing omtrent haar aanvraag om verblijfsmachtiging gehouden een nieuwe beslissing te nemen. De verzoekende partij diende dan ook te weten dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zij heeft ingediend op 10 december 2009, werd overgemaakt aan verwerende partij en dat deze, na de beslissing tot intrekking, opnieuw diende te oordelen over deze aanvraag. Van de verzoekende partij kon dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij, in het kader van de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht, haar adreswijziging zou hebben meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken en niet (enkel) aan de gemeente Borgerhout. De Raad benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Waar verzoekende partij aangeeft dat de gemeente Borgerhout deze adreswijziging zelf diende over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad nogmaals op dat verzoekende partij behoorde te weten dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging ter beoordeling werd overgemaakt aan verwerende partij, waardoor van haar kon worden verwacht dat zij dergelijke informatie zou doorgeven aan de instantie bij dewelke haar aanvraag in behandeling was. Bovendien blijkt uit de bij het verzoekschrift toegevoegde brief van 12 oktober 2011, gericht aan de gemeente Borgerhout, dat louter wordt meegedeeld dat verzoekende partij vanaf 11 oktober 2011 woonachtig zal zijn op een ander adres. In deze brief wordt niet gespecificeerd dat deze informatie kadert in de lopende aanvraag om verblijfsmachtiging die verzoekende partij heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook doet een dergelijk argument geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij haar nieuwe woonplaats niet te kennen heeft gegeven aan verwerende partij, hetgeen niet wordt betwist in het verzoekschrift en dat verwerende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte was van deze adreswijziging, hetgeen ertoe leidde dat zij niet in het bezit werd gesteld van de aan verzoekende partij opgevraagde informatie, die een noodzakelijke voorwaarde betrof voor het toekennen van de verblijfsmachtiging.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat wel degelijk kon worden nagegaan op welk adres zij woonachtig was en dat de verwerende partij bij de gemeente Borgerhout navraag had moeten doen naar de juiste adresgegevens, wijst de Raad er wederom op dat de zorgvuldigheidsplicht eveneens inhoudt dat het verzoekende partij evenzeer toekwam de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en dat zij verwerende partij op de hoogte diende te stellen van haar adreswijziging. De Raad stelt vast dat het alleszins niet aan de gemachtigde toekomt om zelf ten behoeve van de aanvrager informatie te vergaren die de buitengewone omstandigheden en/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden. *In casu* kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten zelf geen stappen te hebben ondernomen om meer informatie te verkrijgen van verzoekende partij nadat zij geen reactie mocht ontvangen op haar vragen aan verzoekende partij om haar informatie te bezorgen omtrent de afgifte van een arbeidskaart B. De bewijslast ter zake berust immers onmiskenbaar bij de aanvrager.

3.2.3. Gelet op voormelde gegevens kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens tot haar besluit is gekomen dat

de verzoekende partij een manifest gebrek aan belang vertoont voor haar regularisatieaanvraag, aangezien de verzoekende partij niet heeft gereageerd op haar vragen om een bewijs bij te brengen van haar arbeidskaart B. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde zich schuldig maakte aan machtsafwending. Er moet immers worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, laten niet toe enige vorm van machtsafwending vast te stellen.

De middelen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing zijn ongegrond.

3.3. Er worden verder geen middelen aangevoerd tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 14 april 2014.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS